

## Ieremia

### Capitolul 1

#### 1:1-19 – Chemarea lui Ieremia în lucrarea profetică

Ieremia este chemat în lucrare în anul al 13-lea al domniei lui Iosia (627). Ieremia se consideră un copil. Unii comentatori sugerează o vârstă în jur de 20 de ani sau chiar mai mică de 20 de ani. În anul al 12-lea al domniei sale (628), când avea 20 de ani, Iosia a început să curățească Iuda și Ierusalimul de idolatrie. Deci Ieremia își începe lucrarea profetică DUPĂ ce reforma a început. Dar reforma a însemnat un proces destul de lent care a inclus mai multe etape: o primă etapă a fost cea de curățire a țării, descoperirea cărții Domnului (622), și apoi legământul încheiat cu poporul, o a doua etapă a fost cea a curățirii și dregerii Casei Domnului. Ieremia vine astfel să susțină reforma lui Iosia. Ieremia era încă tânăr pe acea vreme și încă nu era cunoscut și foarte credibil în Israel. Când Iosia găsește cartea Legii (622) Ieremia își începuse lucrarea de 5 ani de zile și avea în jur de 25 de ani sau sub 25 de ani. Ieremia nu era încă un profet consacrat. Astfel se explică de ce căpeteniile lui Israel s-au dus în acel moment la proorocița Hulda și nu la Ieremia. Deci e important să îl vedem pe Ieremia ca un profet în formare. În mod special prima parte a cărții insistă pe evoluția spirituală a profetului. Adesea uităm că oamenii mari ai credinței au parcurs și ei un proces de formare, care de altfel nu s-a oprit niciodată. Greșim adesea când privim spre ei prin autoritatea pe care ei au căpătat-o peste veacuri. O eroare fundamentală pe care am făcut-o a fost legată de însuși apostolul Pavel pe care l-am văzut de la început marele apostol, recunoscut de toată Biserica. Dar el însuși a urmat un proces îndelung de formare (măcar 12 ani) înainte să intre efectiv în lucrare. A stat în umbră la Tars pentru mulți ani. Apoi a fost chemat de Barnaba în Antiohia. Apoi a fost chemat de Duhul Sfânt alături de Barnaba în lucrarea misionară. Apoi, autoritatea lui a crescut și a depășit autoritatea lui Barnaba, cel care îl sprijinise și apoi îl chemase în lucrarea din Antiohia. Apoi Pavel a continuat procesul creșterii în cunoaștere și slujire, și de-abia după încă o perioadă de timp a început să fie recunoscut de Biserica lui Hristos din acele vremuri. Epistolele sale le scrie în mod special după vârsta de 50 și 60 de ani, spre sfârșitul vieții și al lucrării sale. El însuși a parcurs diferite etape în formarea și slujirea sa. El rămâne modelul pe care trebuie să îl urmărim dar e eronat să dorim să fim pe înălțimile spirituale de pe care el ne vorbește la sfârșitul vieții, când noi suntem încă de-abia în primele etape de formare. Da, privim spre acele înălțimi, ne îndreptăm spre ele, dar drumul e lung și presupune multe etape. Ieremia, desigur, ne va ajuta să pricepem această dinamică normală din viața oricărui slujitor al Domnului. Mai ales că el este chemat în lucrare când este un copil, un tânăr fricos și neîncercat. El nici nu vrea să intre în lucrare. Face apoi multe greșeli, și se luptă adesea cu un Dumnezeu care pare de neînțeles. Din această perspectivă primele 20 de capitole sunt străbătute de această temă a frământărilor tânărului Ieremia prins între Dumnezeu și

poporul Său. Este o temă specifică primelor 20 de capitole din Ieremia, care nu mai este atât de prezentă în următoarele secțiuni ale cărții.

E frumos să observăm că reforma a fost împlinită de Domnul prin doi tineri cam de aceeași vârstă: Iosia (împăratul) și Ieremia (proorocul). Din pricina vremurilor pe care le-au prins, ei au intrat în lucrare înainte să fie formați sau pregătiți pentru lucrare. Ei s-au format în timpul lucrării și au învățat din greșelile făcute în timpul reformei. Domnul Și-a asumat acest lucru. În cele din urmă crești slujind. Nu poți să te pregătești pentru slujire în afara cadrului slujirii. Vremuri speciale necesită și măsuri speciale. Una din ele a fost ca doi tineri fără experiență să facă o reformă. Dar dacă bărbaii și bătrânii poporului umblau departe de Domnul, cine era să facă reforma? Dar acești tineri nu au făcut lucrarea de capul lor. Au fost chemați de Domnul, și au primit autoritatea Lui și promisiunea protecției Sale.

Este important să analizăm v.4, căci pare a fi prima dată când Cuvântul Domnului vorbește direct și nemijlocit lui Ieremia, iar în acest verset i se spune natura lucrării la care este chemat. Ieremia nu a simțit că este chemat, nu s-a gândit că ar fi nevoie să fie chemat, nu i s-a părut că Domnul îi vorbește. Ci pur și simplu a auzit ca Avraam, Moise, etc. VOCEA lui Dumnezeu care i-a vorbit direct, nemijlocit. Nu a fost un gând care poate era de la Domnul, a fost o călăuzire specială, o revelație specială din partea Domnului pentru o lucrare specială. Fiecare evreu era chemat să fie un slujitor al Domnului, să fie lumină și sare etc. Dar nu toți erau chemați să fie prooroci, în sensul în care Ieremia a fost chemat. Proorocul primea revelații speciale și directe de la Domnul pe care trebuia să le vestească împăratului și poporului. Vorbim deci de o chemare directă printr-o călăuzire specială către o lucrare specială. Subliniez acest lucru căci avem uneori prea repede tendința să ne identificăm cu personajele din Scriptură neglijând DIFERENȚELE dintre noi și ei.

Domnul îl înștiințează pe Ieremia că el a fost PREDESTINAT înainte să fie născut pentru această lucrare. Domnul în primul rând îl cunoștea mai DINAINTE de a fi întocmit în pântecul mamei. Acest lucru nu este de mirare la Domnul. El ne cunoștea pe TOȚI înainte de întemeierea lumii. Eram toți în inima Lui, în planurile Lui, în cărțile Lui. Domnul știa dinainte cine va fi Ieremia, dar și ce alegeri va face acesta. Domnul știa bagajul genetic cu care va intra în istorie, dar și mediul care-l va influența, precum și modul în care Ieremia va reacționa la influența mediului în care s-a născut. Dar Domnul nu doar l-a cunoscut pe Ieremia mai dinainte, ci l-a și pus de o parte pentru o lucrare specială, și anume să fie profet al neamurilor în cei 40 de ani de dinaintea căderii Ierusalimului. Ieremia este cunoscut de Domnul înainte de întemeierea lumii și trimis cu maximă precizie în existență într-o anumită perioadă istorică, într-un anumit popor și pentru o anumită funcție. Ieremia nu-și putea croi un destin al său, un plan al său pentru propria sa viață. Căci acestea erau dinainte stabilite de Cel care l-a creat. Desigur, se putea opune chemării divine. Dar dacă dorea ca Domnul să rămână de partea Lui trebuia musai să accepte planul Domnului cu viața sa. E important că ni se spune că Domnul mai întâi l-a cunoscut mai dinainte și APOI l-a pus de o parte pentru o lucrare specială. Cu alte cuvinte, Domnul,

cunoscându-l pe Ieremia, a văzut că el era POTRIVIT pentru acea lucrare profetică. Da, era mai potrivit ca Isaia, David, Moise etc. Când Domnul a privit la personalitatea unică a lui Ieremia, la alegerile și frământările sale unice, a spus: *Iată pe cine voi trimite ca profet în acea vreme...* Pentru noi apare provocarea să înțelegem aceste elemente specifice din personalitatea lui Ieremia care l-au făcut pe el, și nu pe altcineva, să fie potrivit pentru slujba de prooroc al lacrimilor.

Ne surprinde faptul că Domnul îl pusese de o parte și-l făcuse prooroc al NEAMURILOR. Dar de ce prooroc al NEAMURILOR, căci Ieremia a profețit tot timpul în Iuda? Da, a profețit și despre celelalte neamuri și chiar a trimis mesaje profetice la celelalte neamuri după cum vom vedea, dar el a proorocit în primul rând în Iuda și pentru Iuda. Și în cele din urmă nu a proorocit și Isaia și Ezechiel despre alte neamuri? Și totuși Isaia e trimis în mod clar să proorocească poporului Domnului (vezi Isaia 6), iar Ezechiel e numit păzitor al Casei lui Israel (vezi Ezechiel 2-3). E important MODUL în care Domnul cheamă în lucrare pe cineva. El cheamă pe fiecare prooroc al său într-un fel anume. Nu îi cheamă pe toți la fel. Ne amintim de Moise, Samuel, Isaia, Ezechiel... Fiecare a fost chemat diferit; desigur găsim și elemente comune și asemănări între aceste chemări, dar sunt și diferențe. Diferențele sunt importante căci ele ne descoperă specificul lucrării la care a fost chemat fiecare. Chemarea include de obicei aceste elemente specifice precum și resursele specifice de care are profetul nevoie pentru a-și împlini misiunea. Și iată elementul UNIC, SPECIAL al chemării lui Ieremia:

- ÎNAINTE de a fi trimis la casa lui Iuda (1:11-19), el este numit prooroc al NEAMURILOR și este pus peste NEAMURI și peste ÎMPĂRĂȚII (1:5-10)

Majoritatea profețiilor din cartea Ieremia sunt rostite în Iuda și pentru Iuda. Ieremia însuși își petrece întreaga viață în Iuda. Face la un moment dat o vizită la Eufrat și la finalul vieții este luat cu forța în Egipt. Ultimile profeții ale cărții sunt într-adevăr rostite cu privire la neamurile din jurul lui Israel. Dar cum spuneam și Isaia și Ezechiel au rostit astfel de profeții. De ce este Ieremia, mai mult decât ei, un prooroc al neamurilor? Capitolul 27 din Ieremia ne arată că profețiile lui Ieremia au fost trimise și către neamuri și Nebucadnețar însuși știa de profețiile lui Ieremia. Nu avem informații că profețiile lui Isaia sau Ezechiel despre neamuri au ajuns la aceste neamuri. Dar iată că la Ieremia știm sigur că acest lucru s-a întâmplat. Iată un posibil avantaj al lui Ieremia pentru candidatura sa la funcția de prooroc al neamurilor. Dar este oare suficient? Mă intrigă faptul că Ieremia nu este numit *și prooroc al neamurilor*, ci *în primul rând prooroc al neamurilor*. Mai mult este numit *doar* prooroc al neamurilor în acest capitol. Totuși chiar cap.1 insistă mai mult pe trimiterea lui Ieremia la Israel decât pe funcția sa de prooroc al neamurilor. Marea întrebare este care e relația dintre cele două? Cred că aici trebuie explorat misteriosul înțeles al lucrării lui Ieremia, în legătura dintre 1:4-10 și 1:11-19.

Cu alte cuvinte profețiile rostite de Ieremia în Iuda și pentru Iuda ar fi în strânsă legătură cu destinul neamurilor peste care este pus. V.9-10 sunt foarte importante căci explică funcția lui Ieremia de prooroc al neamurilor:

- Apoi, Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis:

[Ieremia](#)

- Iată pun cuvintele Mele în gura ta.
- Iată, astăzi de pun peste neamuri și peste împărății ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești.

Ieremia este pus peste neamuri și peste împărății pentru a coborî pe unii și apoi a înălța pe alții. Dar cum? Printr-o funcție politică? Devenind un general de temut al unei teribile armate? Primind tronul acestor împărății? În nici un caz. Ci, primind cuvintele Domnului care hotărăsc destinele acestor popoare și împărății. Cuvântul lui Ieremia despre aceste popoare era Cuvântul Domnului peste aceste popoare. Deci Ieremia stăpânea peste destinul acestor popoare prin LOGOS, prin cuvânt. Ieremia nu avea nevoie să trimită o armată împotriva acestor popoare sau să facă vreo mașinație politică. Era nevoie doar să rostească UN CUVÂNT împotriva lor. Desigur nu putea coborî sau înălța după bunul său plac. El avea această autoritate asupra neamurilor pe baza cuvintelor rostite de Domnul despre aceste popoare. Și atunci, este Ieremia doar un vas prin care Domnul rostește hotărârile Sale peste aceste popoare? Există vreo conlucrare între Domnul și Ieremia în acest proces? Trebuie neapărat ca aceste cuvinte ale Domnului despre destinul popoarelor să se fie rostite prin gura lui Ieremia pentru a se împlini în istorie sau oricum ele se împlinesc chiar dacă Ieremia refuză să le verbalizeze? Poate Ieremia prin mijlocire să influențeze hotărârile Domnului cu privire la aceste popoare? Este chemat de Domnul la acest lucru? Se consultă Domnul cu Ieremia cu privire la ce hotărăște Domnul în istorie sau aceste hotărâri sunt luate independent de Ieremia, iar el este doar vasul prin care se transmit către aceste popoare aceste hotărâri? Sunt întrebări grele și probabil e prea devreme să încercăm un răspuns la ele. V.10 pare să ne sugereze că Ieremia este mai mult decât o portavoce. Ieremia va încerca să mijlocească în favoarea lui Israel, dar fără succes. Cu toate acestea iată un pasaj de la finalul cărții Ieremia:

59. Iată porunca dată de prorocul Ieremia lui Seraia, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, când s-a dus la Babilon cu Zedechia, împăratul lui Iuda, în al patrulea an al domniei lui Zedechia. Seraia era cel mai mare cămăraș.

60. Ieremia a scris într-o carte toate nenorocirile care aveau să vină asupra Babilonului, toate cuvintele acestea scrise asupra Babilonului.

61. Ieremia a zis lui Seraia: „Când vei ajunge la Babilon, vezi să citești toate cuvintele acestea

62. și să zici: „Doamne, Tu ai spus că locul acesta are să fie nimicit și că n-are să mai fie locuit nici de oameni, nici de dobitoace, ci are să ajungă un pustiu pentru totdeauna.”

63. Și, când vei isprăvi citirea cărții acesteia, să legi de ea o piatră și s-o arunci în Eufrat

64. și să zici: „Așa va fi înecat Babilonul și nu se va mai ridica din nenorocirile pe care le voi aduce asupra lui; vor cădea sleiți de puteri!” Până aici sunt cuvintele lui Ieremia.

De ce orchestrează acest gest Ieremia? Rugăciunile celor din Israel puteau măcar grăbi pedepsirea Babilonului? Cei 70 de ani ai Babilonului erau bătuți în cuie sau perioada putea fi schimbată? Iată întrebări grele al căror răspuns îl vom explora pe parcursul studierii cărții.

Deși era un copil sau poate pentru că era un copil, Ieremia e destul de lucid în momentul chemării. El își vede limitele, neputințele, slăbiciunile. El pare să știe ce presupune funcția proorocului. El pare că știe ceva din trecutul lui Israel și înțelege că proorocul are o sarcină dificilă de a confrunța pe mai marii țării și de a fi adesea respins și batjocorit. El nu își face vise de succes și de slavă. El percepe slujba ca pe una dificilă și înclină să o refuze. Nu avea experiență să vorbească în public, să rostească un mesaj public. Cum să fie el prooroc? Nu avea nici autoritate, nici credibilitate, căci era un copil. Cine îl va asculta? Cum vor reacționa cei care-l vor asculta? Proorocul anunță pedeapsa. Oamenii îl vor urî și-i vor face rău. Cine îl va proteja? Ieremia este plin de temeri, temeri care sunt de altfel justificate. Se teme de incompetența sa pentru o asemenea slujbă, și de reacția celor care-i vor auzi mesajul.

Însă Domnul nu este de acord cu temerile și scuzele sale, căci Ieremia nu se duce de capul său să fie prooroc și nici nu este trimis SINGUR în această lucrare dificilă. Aici e marea diferență. Când ne percepem SINGURI în fața slujbei avem toate motivele să ne temem și să dăm înapoi. Dar dacă vedem prin ochii credinței că Mărețul Domn este în spatele nostru și ne ține în palmele Sale, orice motiv de teamă este îndepărtat. De ce să te temi Ieremia? Logosul Însuși va fi cu tine. El va pune cuvintele Lui în gura ta. El te va învăța ce să spui, cum să spui, când să spui. El îți va da cursivitate verbală, El îți va da curaj să vorbești în public, să nu te pierzi, să nu îți tremure genunchiul în fața mai marilor lui Israel. De ce să te temi Ieremia? Căci Însuși Creatorul este cu tine pentru a te apăra, pentru a te proteja, pentru a te scăpa din mâinile vrăjmașilor tăi. Ei sunt niște bieți oameni. Dar Yahweh, care este cu tine, e Domn peste toate lucrurile. El știe totul și poate totul, și nimic nu se întâmplă pe pământ fără știrea Lui. Îngerii Săi vor fi neîncetat cu tine și te vor scăpa din capcanele vrăjmașilor. De ce să te temi, tinere Ieremia? Dacă a-i fi singur, da, ai avea toate motivele să te temi de propriile slăbiciuni, de oameni și de demonii din spatele lor. Dar NU EȘTI singur. Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. Încrede-te în Mine și nu te teme, căci dacă știi că ești cu Mine și te temi, e un semn de necredință. și tocmai necredința mă face să Mă îndepărtez și să nu te mai pot proteja. Lasă teama și slăbiciunea să te conducă la încrederea în Mine care alungă apoi orice frică.

Deci sunt două mari posibile fisuri: să nu te temi pentru că te crezi tu însuți puternic sau să te temi din pricina neîncrederii în Domnul. Totuși mai este o a treia fisură prin care pătrunde frica, fisură care se explică după eșecul cauzat de Acan. Iosua a pornit împotriva cetății Ai în Numele Domnului și încrezându-se în Domnul. Nu se baza pe sine, ci pe Domnul. Și a crezut sincer că Domnul va da izbânda. Dar Domnul nu a dat-o. Iosua s-a tulburat nespus de mult și a plâns înaintea Domnului. Domnul nu dăduse izbânda din pricina lui Acan. Dar Iosua NU ȘTIA de ACAN! Deci nu-l tolerase și nici nu-l trecuse cu vederea. Ce ar fi putut face Iosua pentru a preveni eșecul de la Ai? Și mai cu seamă, ce putea face Iosua după acest eșec pentru a se vindeca

de teama lăsată de înfrângerea de la Ai? Înainte de asaltul cetății Ai a avut loc cucerirea Ierihonului. În acest loc Domnul a luat o decizie specială ca cetatea să nu mai fie construită, să nu se ia nimic din cetate, și ea să rămână un stâlp de aducere aminte pentru judecarea răului. Iosua primise un mesaj destul de clar de la Domnul că dacă cineva va lua un lucru dat spre nimicire din Ierihon va da toată tabăra spre nimicire (Iosua 6:18). Dar oare nu era o probabilitate destul de mare să ia totuși cineva pe ascuns ceva din lucrurile date spre nimicire? Oare Iosua nu ar fi trebuit să întrebe acest lucru pe Domnul ÎNAINTE să cucerească cetatea Ai? Și apoi înainte de fiecare nouă bătălie, să vină înaintea Domnului și să spună: *Domane, dacă este ceva în mine sau în popor care te împiedică să ne ajuți, te rog scoate la iveală, curăță, iartă, și nu ne lăsa pe mâna vrăjmașilor, căci purtăm Numele Tău!* Iată soluția pentru vindecarea de teama lăsată de eșecul de la cetatea Ai. De multe ori avem în viața noastră lucruri date spre nimicire pe care nu le conștientizăm. Ele împiedică puterea Domnului să ne dea biruința. Plecăm la luptă în numele Domnului ca Petru, dar sfârșim în mari umilințe. Nici Petru nu vedea Acan-ul din el. Nu-l vedea din pricina mândriei. Dar un duh smerit și zdrobit se va ruga în fiecare dimineață rugăciunea de mai sus a lui Iosua cu privire la viața sa și a comunității sale. Zilnic trebuie să ne rugăm ca Domnul să ne ierte necurățiile pe care nu le conștientizăm încă (vezi finalul Ps.19) și să ne cerceteze inima pentru a scoate la iveală aceste necurății (vezi finalul Ps.139). În procesul fără sfârșit al curățirii noastre interioare e fundamental să acceptăm mereu că avem multe boli și greșeli neconștientizate încă și să fim atenți la boala pe care Duhul vrea să ne-o descopere în momentul de față. Duhul Sfânt are pretenția să rămânem smeriți cerându-ne iertare pentru greșelile pe care nu le cunoaștem, și să luăm măsuri față de necurăția pe care ne-o descoperă în prezent. Este esențial deci să auzi cercetarea Duhului. E nevoie să te lași cercetat de Domnul în fața Cuvântului, în singurătatea rugăciunii și a introspecției, în mijlocul diferitelor experiențe ale vieții, înaintea muștrărilor fraților. Dacă rămânem pe acest drum ACAN-ul nu va crește, nu va mai deveni activ în noi ca să diminueze protecția divină și să ne lase în mâna nemiloasă a vrăjmașului. Rana lăsată de eșecul rușinos de la Ai se poate vindeca pe acest drum. Căci rămânând mereu cu duhul smerit și zdrobit, într-o căință și cercetarea permanentă a sufletului, sângele Său ne va curăța de orice Acan și puterea Sa ne va vindeca și ajuta. Vom face greșeli desigur, dar vom evita acele înfrângeri rușinoase, mai mari și mai dureroase de care ne vorbește tot Ps.19: *Doamne, iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc... Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie ca să nu stăpânească ea peste mine. Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de **păcate mari**.*

Diavolul speculează cel mai des lipsa de smerenie. Luăm decizii fără să întrebăm pe Domnul. Ne avântăm în bătălii fără să lăsam mai înainte pe Domnul să ne cerceteze inima. Nu ne cerem zilnic iertare pentru greșelile pe care nu le cunoaștem. Toate acestea par lucruri mici dar sunt esențiale în lupta credinței. Ele cresc puterea vrăjmașului și nasc și grăbesc ziua înfrângerii rușinoase de la Ai.

După ce îl cheamă să fie prooroc al neamurilor, Domnul îi revelează două imagini: imaginea vegheatorului și imaginea cazanului clocotind dinspre miază noapte. Cele două imagini

fac parte din chemarea profetului și vor deveni resurse esențiale pentru tot restul lucrării și vieții lui.

Prima imagine îi oferă lui Ieremia siguranța, garanția că toate cuvintele Domnului se vor împlini. Domnul Însuși veghează ca toate cuvintele, profețiile și promisiunile Lui să se împlinescă. Ele se vor împlini *toate*, și se vor împlini în mod precis și *în cele mai mici detalii*, și se vor împlini *la vremea hotărâtă*, și se vor împlini *în termenii stabiliți de Domnul* (de exemplu dacă vei asculta, atunci..., dacă nu vei asculta, atunci...). Domnul Se face pe Sine responsabil pentru împlinirea tuturor promisiunilor Lui. Nu Ieremia, nu omul, nu Israel, nu neamurile sunt responsabile pentru împlinirea promisiunilor Domnului, ci doar Domnul Însuși. Desigur decizia omului poate influența ce promisiune se va împlini: dacă te căiești și ascuți te voi binecuvânta, dacă nu, te voi pedepsi, zice Domnul. Dar ÎMPLINIREA promisiunii divine (atât cu privire la binecuvântare, cât și cu privire la pedeapsă) ține DOAR de sfera de responsabilitate a Domnului. Ne aducem aminte de Avraam. Avraam a umblat în neprihănire înaintea Domnului și a crezut până la capăt în promisiunea Domnului împotriva oricărei nădejdi, și ASTFEL Domnul Și-a putut împlini promisiunea față de Avraam și i-a dat un fiu din care apoi a făcut un neam mare. Dar nu ținea de Avraam să împlinescă promisiunea, să nască pe Isaac. Când a încercat el însuși să împlinescă promisiunea divină (cu Agar din care s-a născut Ismail), Domnul nu a fost de acord cu acest lucru și această decizie a lui Avraam a cauzat suficiente probleme în căminul său, în viața sa personală, și poate și în istoria ce a urmat după el. Insistăm asupra acestui aspect, căci este esențial să diferențiem cu precizie sfera de responsabilitate umană și cea divină în împlinirea promisiunilor Sale. Omul e responsabil să împlinescă acea CONDIȚIE stabilită de Domnul în termenii promisiunii, iar Domnul singur este responsabil să împlinescă promisiunile Lui. Evreii nu au făcut revoluție în Egipt și Babilon și așa s-au eliberat din robie. Ei s-au căit și au strigat către Domnul și Domnul i-a scos din robie. Ei nu s-au căit și au făcut și revoluție și Domnul i-a scos din robie, ci ei s-au căit doar și Domnul i-a scos din robie. Ieremia trebuia să știe acest lucru. Domnul Însuși va veghea asupra Cuvântului Său ca să-L împlinescă. Ieremia a rostit multe profeții care aveau să se împlinescă destul de târziu în viața sa și unele după moatea sa. Când Ieremia a început să profetească, lumea de atunci era încă sub dominația asiriană, iar Babilonul era încă supus Asiriei. Profețiile lui Ieremia vizau ducerea lui Iuda în robia babiloniană și apoi întoarcerea sa din această robie. Ieremia intră în lucrare în 627, iar Ierusalimul cade în 587-586 - deci e vorba de 40 de ani! Desigur în acești 40 de ani multe din profețiile lui Ieremia deja s-au împlinit. Dar oricum, a trecut ceva vreme între rostirea unor profeții și împlinirea lor. Ieremia a trăit și evenimente care păreau să contrazică profețiile sale (de exemplu în anul 601 când Egiptul învinge oștile Babilonului, eveniment din pricina căruia Ioachim se răscoală împotriva Babilonului, sau îndepărtarea temporară de Ierusalim a oștilor Babiloniene din timpul asediului final, tot din pricina Egiptului). Sau a rostit profeții care păreau să contrazică alte profeții (Ieremia profetea că judecata va veni din Nord, dar Naum profetea că Asiria, puterea din Nord, va cădea în curând). Sau Domnul Însuși l-a chemat să facă gesturi care păreau să contrazică profețiile (Ieremia e chemat de Domnul să răscumpere o moșie din Iuda chiar în timpul asediului final). Ieremia a avut nevoie în toate acestea de CREDINȚĂ, de

încredere deplină că toate profețiile se vor împlini. Imaginea din cap.1 a Domnului care veghează la împlinirea Cuvântului Său, l-a urmărit și ajutat întreaga sa viață.

A doua imagine vizează mesajul central al profețiilor sale, și anume că împărățiile din Nord vor veni și vor aduce judecata asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului. Deci prima imagine oferă garanția că Domnul va împlini Cuvântul Său, iar a doua imagine surprinde esența acestui Cuvânt revelat lui Mesia și anume că judecata va veni din Nord peste Iuda și Ierusalim din pricina păcatelor lor. Cele două imagini se completează și constituie împreună o resursă fundamentală pentru toată viața lui Ieremia. Tot Israelul a negat că judecata va veni peste Ierusalim. De asemenea, a fost o mulțime de prooroci mincinoși care a vestit că Templul nu va fi dărâmat și că robia va fi scurtă. Întreaga opinie și mass-medie din Iuda era împotriva mesajelor lui Ieremia. Când o națiune întreagă îți contestă profețiile oare nu te apucă îndoiala? De asemenea, menționăm că dărâmarea Templului nu mai avea un precedent istoric. Templul mai fusese jefuit, lăsat în paragină, pângărit, dar NU DĂRÂMAT. La fel și Ierusalimul, mai fusese jefuit, împresurat dar NU DĂRÂMAT. Or Ieremia anunță că se va întâmpla un lucru care nu se mai întâmplase NICIODATĂ de la construirea Templului (din anul al 11-lea al domniei lui Solomon deci din jurul anului 962 î.H.). Templul era în picioare de aproximativ de 336 de ani când Ieremia își începea lucrarea. Acum când profețiile lui Ieremia s-au împlinit deja și el este deja confirmat de istorie și de revelația sacră, lucrurile se văd altfel, parcă nu a fost așa de greu. Dar din perspectiva tânărului Ieremia și a contextului său spiritual și istoric, lucrurile se vedeau cu totul altfel. A avut nevoie de NEBUNIA credinței TOATĂ viața sa pentru a rămâne FIDEL Cuvintelor revelate de Domnul.

Deși Ieremia este pus deoparte ca prooroc al neamurilor, în chemarea sa, Domnul pare să-i vorbească mai mult despre slujba sa față de Israel (1:14-19) decât cea față de neamuri (1:14-19). Totuși observ că neamurile sunt prezente și în contextul în care Domnul vorbește despre Israel. De fapt cheia acestei dileme pare a se ascunde în v.15, căci e singurul verset din capitol în care Iuda și Neamurile sunt alăturate:

- Căci iată că voi chema **toate popoarele împărățiilor de la miazănoapte**, zice Domnul; ele vor veni, și își vor așeza fiecare scaunul de domnie la intrarea porților **Ierusalimului** împotriva tuturor zidurilor lui de jur împrejur, și împotriva tuturor cetăților lui **Iuda**.

Există deci o relație între destinul lui Iuda și destinul neamurilor. Am analizat această relație în studiul recent pe cartea Țefania. Înălțarea și coborârea popoarelor bazinului mediteranean și al lumii depindea de evoluția spirituală a lui Iuda. Deci e logic ca funcția de prooroc al neamurilor să fie strâns legată de activitatea lui Ieremia în mijlocul poporului Domnului. Deci poporul Domnului ar fi elementul determinant al destinului popoarelor lumii, iar Ieremia este prooroc al neamurilor împlinindu-și slujba mai întâi în mijlocul poporului ales. Astfel nu ar mai fi o contradicție între slujba sa în mijlocul lui Iuda și funcția sa de prooroc al neamurilor. Ne aducem aminte de Daniel care a influențat deciziile politice de la curtea lui Cir (edictul lui Cir de întoarcere în țară) prin mijlocire (vezi Daniel 9). Dar Daniel nu a insistat în rugăciune pentru inima lui Cir, ci pentru inima poporului Domnului. El și-a cerut iertare pentru păcatele poporului

sfânt și a avut în vedere trezirea spirituală a acestuia. Această aparentă contradicție din cap.1 dintre chemarea de a fi prooroc al neamurilor și trimiterea de a-și împlini slujba în Iuda, ne aduce aminte de Apocalipsa cap.10 și 11.

În Apoc 10 este acel tablou ciudat în care Ioan este chemat să mănânce cărticica. După ce o mănâncă, urmează versetul 10:11:

- Apoi, mi-a spus: Trebuie să proorocești DIN NOU cu privire la multe noroade, neamuri și limbi și împărați.

Și desigur așteptăm ca Ioan să primească profeții despre multe neamuri și limbi, DAR iată ce urmează după Apoc. 10:11:

1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară **Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.**
2. Dar ***curtea de afară a Templului*** las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată **neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.**
3. Voi da celor doi martori ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șazeci de zile.
4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.
5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.

(Apoc.11:1-7)

E adevărat că atât în cap.11 cât și în următoarele capitole ale Apocalipsei neamurile pământului apar menționate mereu (de ex.11:9-10), dar mai întâi de a fi menționate ele, este menționat Templul, și accentul este pus mai mult pe Biserică (poporul Domnului) decât pe neamuri. În lumina cap.1 din Ieremia întrezărim cheia: destinul neamurilor e strâns legat de destinul lui Bisericii.

În v.1 și 2, nu cred că se are în vedere Templul de la Ierusalim și Ierusalimul, ci Biserica lui Hristos. Această imagine ne sugerează că o parte din Biserică este în ascultare de Domnul, dar o parte este infidelă Domnului și de aceea este lăsată să fie călcată de neamuri timp de 42 de luni. Această interpretare ne sugerează că cele 42 de luni pot fi o pedeapsă pentru curtea de afară

a Templului și o încercare pentru cei ce se închină în Templu. Invazia din nou a babilonienilor către Iuda a fost o pedeapsă pentru majoritatea celor din popor dar o ÎNCERCARE a credinței pentru rămășița credincioasă a lui Iuda.

În această frământare ne întrebăm cui proorocesc cei doi prooroci din Apoc.11 (care pot fi doi oameni sau rămășița credincioasă sau o parte din rămășița credincioasă)? Bisericii sau Neamurilor? Poate ca Ieremia la amândouă, dar poate la fel ca Ieremia, în primul rând Bisericii. E interesantă interpretarea că cei doi ar putea reprezenta rămășița credincioasă, adică pe cei ce se închină în Templu din 11:1. Personajele din revelația Apocalipsei pot să se refere fie la PERSOANE, fie la COMUNITĂȚI. Iată o listă cu personajele simbolice din Apocalipsa și cu diferitele lor posibile semnificații:

| Nr. | Personajul simbolic              | Semnificația  | Comunitate, Persoană, Clădire sau instituție (structură administrativă, politică sau religioasă etc.) |
|-----|----------------------------------|---|---|
| 1   | Fiul Omului                      | Isus Hristos  | Persoană  |
| 2   | Cele 7 sfeșnice                  | Cele 7 Biserici                                     | Comunitate  |
| 3   | Cele 7 stele                     | Cei 7 Îngeri  | Persoană  |
| 4   | Cei 24 de bătrâni                | ?   | ?   |
| 5   | Cele 4 făpturi vii               | 4 heruvimi  | Persoană  |
| 6   | Mielul care părea înjunghiat     | Isus Hristos  | Persoană  |
| 7   | Lăcustele ieșite din Adânc (9:3) | Demoni  | Persoană  |
| 8   | Templul lui Dumnezeu (11:1)      | Biserica, Israel sau Templul fizic?                 | Comunitate sau clădire?   |
| 9   | Cei doi prooroci                 | 2 prooroci sau o rămășiță credincioasă a Bisericii? | Persoană sau comunitate?  |
| 10  | Fiara                            | Un Împărat dar și o Împărăție                       | Persoană dar și o instituție, eventual și un popor....  |

|     |                              |   |                            |
|-----|------------------------------|---|----------------------------|
| 11  | Femeia (din cap.12)          | Israel                                    | Comunitate/popor           |
| 12  | Balaurul                     | Diavolul                                  | Persoană                   |
| 13  | Pruncul                      | Isus Hristos                              | Persoană                   |
| 15  | Rămășița Seminței femeii     | Biserica                                  | Comunitate                 |
| 16  | Proorcul mincinos            | Un prooroc și/sau o instituție religioasă | Persoană și/sau instituție |
| 17. | Cetatea cea mare (Babilonul) | ?   | Instituție, stat, oraș?    |
| 18. | Cei 10 împărați              | 10 împărați                               | Persoane                   |
| 19. | Mireasa Mielului             | Biserica proslăvită                       | Comunitate                 |
| 20. | Noul Ierusalim               | Biserica proslăvită                       | Comunitate                 |

Din acest tabel observăm cu ușurință că un personaj simbolic se poate referi fie la o Persoană, fie la o Comunitate, fie la o Instituție sau o Clădire. Deci atunci când analizăm pe cei doi prooroci din Apoc.11, ei pot fi atât două persoane dar și o comunitate sau două comunități. De ce doi și nu unu? Am comentat cu alte ocazii. Cei doi ne aduc aminte de Zorobabel și Iosua (cei doi măslini din Zaharia) dar și de Hagai și Zahaira, dar și de Moise și Ilie. Deci trei perechi de câte doi. Acest lucru nu înseamnă neapărat că cei doi prooroci vor fi două persoane, ci în primul rând că vor împlini o funcție similară cu personajele vechi-testamentare la care fac aluzie. Lucrarea lui Moise și Ilie, plină de minuni este condensată în aporximativ 3,5 ani. Moise se confruntă cu Faraon (care ne trimte cu gândul la Fiară), iar Ilie cu poporul apostat al lui Israel. Dar minunile lui Moise cercetează inima lui Israel, iar minunile lui Ilie cercetează inima neamurilor. Din nou destinul neamurilor și destinul poporului lui Dumnezeu sunt strâns legate. Iată de ce doi prooroci și nu unul. Un prooroc pentru Biserică și unul pentru Neamuri. Dar cei doi prooroci au o singură lucrare, o singură mărturisire complexă care vizează și Biserica și Neamurile. Dar prima trimitere este la Iosua și Zorobabel. De ce la aceștia doi?

Ne întoarcem în Ezra 1-6. Cei doi sunt în fruntea poporului care se întoarce din robia babiloniană în țara promisă și încep zidirea țării. Întoarcerea lor e posibilă datorită edictului lui Cir. Edictul lui Cir este dat în urma mijlocirilor lui Daniel (vezi Daniel cap.6, cap.9 și cap.10). Anii Babilonului au trecut. Rămășița lui Iuda se poate întoarce în țară pentru a rezidi Templul. Aceasta era prioritatea principală după întoarcerea lor în țara promisă. În 539-538 se dă Edictul, iar în 536 începe reconstruirea Templului. Contextul politic este favorabil. Dar apare riposta celui rău prin acțiunea vrăjmașilor lui Iuda. În urma acestei acțiuni inima poporului este înmuiată, înfricoșată, și sftnicii sunt mituiți cu preț de argint să zădărnicească lucrarea. Lucrarea

se oprește pe tot timpul domniei lui Cir. Apoi apare un alt împărat (Darius) și contextul politic nu mai este așa de favorabil. Deci când inima rămășiței a fost credincioasă, Dumnezeu a intervenit în istorie și a creat un context politic favorabil. Dar după ce inima poporului nu s-a mai încrezut în Domnul, diavolul a căpătat drept să intervină în istorie pentru a crea un context politic ostil zidirii Templului. Din pricina situației politice a bazinului mediteranean era nevoie de un context politic favorabil ca rămășița slabă din Iuda să poată zidi Templul și apoi Ierusalimul. Acum intervin Hagai și Zaharia cu ajutorul cărora Iosua și Zorobabel reîncep zidirea Casei Domnului ÎN POFIDA contextului politic schimbat, și mai puțin favorabil. Apare din nou riposta celui rău prin reacția vrăjmașilor lui Israel. Liderii poporului nu își mai lasă inima înfricoșată de această dată, ci răspund demn și continuă lucrările. Care e reacția lui Darius? Citiți Ezra cap.6. Reacția e uimitoare. El dă poruncă regească pentru finalizarea Casei Domnului, pentru pedepsirea oricui se opune zidirii templului și pentru susținerea proiectului din avuția Imperiului! Uimitor! Contextul politic devine din nou favorabil! Rezidirea Templului începe în 536, este întreruptă în 534, se reia în 520 și se finalizează în 516. Cartea Ezra ne arată că Dumnezeu intervine asupra politicului în FAVOAREA împlinirii planurilor Sale prin poporul Lui. Dar acest lucru se întâmplă DOAR dacă poporul Domnului se încrede în Domnul și nu se lasă înfricoșat de riposta și amenințările vrăjmașilor. Rezidirea Templului se putea finaliza mult mai repede, măcar cu 16 ani mai repede. Întârzierea s-a datorat nu voiei lui Dumnezeu, ci necredincioșiei poporului Domnului. Apariția celor 2 (fie că e vorba de Hagai și Zaharia, fie că e vorba de Iosua și Zorobabel) din Ezra cap.5 are în vedere momentul glorios al reluării zidirii Templului! Dar Apoc.11 începe tot cu imaginea Templului. Un Templu a cărui curte este în stăpânirea Neamurilor. Oare funcția celor doi proroci din Apocalipsa nu vizează tocmai reluarea și finalizarea Templului? Adică în termenii Noului Legământ: ducerea Evangheliei la toate popoarele și împlinirea numărului neamurilor (numărul pietrelor vii care compun Templul)? Imaginea celor două sfeșnice și a celor doi măslini apare în Zaharia cap.3-4, și au în vedere exact momentul cheie al reluării zidirii Templului. Ezra ne explică acest moment în două versete:

1. Prorocii: Hagai, prorocul, și Zaharia, fiul lui Ido, au prorocit iudeilor care erau în Iuda și la Ierusalim în Numele Dumnezeului lui Israel.

2. Atunci Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, s-au sculat și au început zidirea Casei lui Dumnezeu la Ierusalim. Și împreună cu ei erau și prorocii lui Dumnezeu, care-i ajutau.

(Ezra 5:1-2)

Dar Zaharia ne explică acest moment în 6 capitole! E vorba de capitolele 1-6. Sunt lucruri fabuloase în aceste capitole. Nu avem acum timp să le explorăm. Dar aceste capitole explică procesul prin care zidirea Templului a fost reluată. Iată pe scurt temele din primele 6 capitole din cartea Zaharia:

- a) 1:1-6 – **Chemarea poporului la pocăință**: Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor: și Mă voi întoarce și Eu la voi.

- b) 1:7-12 – Omul dintre mirți și caii roșii care cutreieră pământul la porunca Domnului. Vestea acestora: tot pământul e plin de pace. **Îngerul Domnului mijlocește pentru Ierusalim** – pentru restaurarea Templului și a Ierusalimului: Până când, Doamne?
- c) 1:13-21 – **Răspunsul Domnului**: Mă întorc cu îndurare către Ierusalim: **Casa Mea va fi zidită iarăși în el**, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului, iar neamurile care au risipit pe Iuda vor fi pedepsite.
- d) 2:1-13 – Un om se duce să măsoare Ierusalimul cu o frânghie. Ierusalimul va fi locuit iarăși. **Domnul Se scoală pentru a Se duce să locuiască în Ierusalim**. În ziua aceea multe neamuri se vor alipi de Domnul.
- e) 3:1-5 – Satana părăște pe preotul Iosua înaintea Domnului. Hainele lui Iosua sunt murdare. La porunca Îngerului **se îndepărtează de la Iosua nelegiuirea și i se dau haine curate de sărbătoare**.
- f) 3:6-10 – Mesajul Domnului către Iosua: **DACĂ vei umbla în căile Mele vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele**. Voi aduce pe **Robul Meu, Odrasla**. Într-o singură zi va fi îndepărtată nelegiuirea țării.
- g) 4:1-7 – Un sfeșnic și doi măslini. Semnificația **sfeșnicului** sau mesajul Domnului către Zorobabel: **Zorobabel va finaliza Templul nu prin putere sau tărie, ci prin Duhul Domnului!**
- h) 4:8-14 – **Semnificația celor doi măslini**: Cei doi măslini sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului. (e vorba de Marele Preot Iosua și de dregătorul Zorobabel, urmașul lui David).
- i) 5:1-5 – Un sul mare: **blestemul care atârnă asupra țării** chemând pedeapsa Domnului.
- j) 5:6-11 – Un talant de plumb pus într-o efă: **nelegiuirea întregii țări**. Efa **este dusă ca să i se zidească o casă în țara Șinear**, acolo unde îi este locul.
- k) 6:1-8 – Caii negri merg în țara de la miază-noapte împreună cu cei albi, caii bălțați spre țară de la miază-zi, iar cei roșii să cutreiere pământul. **Caii ce merg spre miază-noapte fac să se mai potolească mânia Domnului în acea țară** (probabil prin aducerea unor pedepse peste neamurile care au risipit pe Iuda)
- l) 6:9-3 – Zaharia e trimis să ia daruri de la niște prinși de război din Ierusalim când s-au întors la Ierusalim. Cu acele daruri va face o cunună împărătească marelui Preot Iosua. Mesajul: **Va veni un om, Odrasla care va zidi Templul Domnului. El va fi și preot și rege în același timp**, și va fi o armonie perfectă între cele două funcții.

**m) 6:14-15** - Cununa va fi și o aducere aminte în Templul Domnului pentru prinșii de război. *Cei de departe vor veni să vă ajute la finalizarea lucrărilor Templului* și astfel veți ști că Domnul m-a trimis la voi. Lucrul acesta se va întâmpla **DACĂ veți asculta glasul Domnului, Dumnezeului nostru.**

Iată concluziile acestor 6 capitole:

- Finalizarea Templului nu se face prin putere sau tărie, ci prin Duhul Domnului. Domnul ia decizia să se reia lucrările la Templu și să locuiască în Ierusalim. El îndepărtează vrăjmașii lui Iuda, El frânge munții cei mari dinaintea lui Zorobabel.
- Decizia lui Dumnezeu de a reîncepe zidirea Templului este luată în urma POCĂINȚEI lui Iosua și a lui Zorobabel (și probabil și a poporului și a unei rămășițe din popor). Prin pocăință, fărâdelegea și blestemul de deasupra țării care ÎMPIEDICA reluarea lucrărilor POT fi îndepărtate ÎNTR-O singură zi!
- Finalizarea procesului zidirii Casei prin puterea Domnului este condiționată de perseverența în ascultare de Domnul a lui Iosua și a lui Zorobabel în primul rând.
- Căința și inițiativa lui Iosua și a lui Zorobabel de a relua zidirea devine un MODEL care atrage evreii din Babilon să se întoarcă în țară și să sprijine lucrările.

Este absolut uimitor că nelegiurea de a se fi oprit 16 ani de la zidirea țării poate fi curățită într-o singură zi. E de-ajuns o căință sinceră ca Domnul să revină în Ierusalim. Dar pentru ca El să rămână și să sprijine finalizarea lucrărilor e nevoie ca măcar liderii poporului și o rămășiță credincioasă să persevereze până la capăt în ascultare de Domnul. Și în sfârșit am învățat că această ascultare nu înseamnă o viață perfectă fără păcat, dar nici o viață statică în care ascultarea alternează cu căința, ci o viață de permanentă căință și creștere în același timp. E vorba de acel zbor al inimii înaripate pe care l-am descris în comentariul pe Țefania cap.1. În acest proces descris de altfel și în Filipeni cap.3 și în 2 Petru cap.1, suntem în căile Domnului, în Hristos, în acel spațiu al harului în care Dumnezeu locuiește și poate lucra prin noi. Iosua și Zorobabel au dormit 16 ani. Dar s-au trezit și s-au căit. Apoi au perseverat în creșterea în har. Domnul a fost cu ei. A schimbat contextul din văzduhul spiritual și apoi contextul politic și Casa s-a finalizat incredibil de repede, în doar 4 ani! Și apoi din nou pauză și întârziere până la rezidirea Ierusalimului. Și apoi a venit Neemia; s-a căit și a perseverat în căile Domnului și zidurile au fost rezidite în doar 52 de zile! Templul fost rezidit prin puterea Domnului și repede! Și acest lucru s-a putut reîncepe din pricina pocăinței liderilor țării și a putut continua datorită ascultării lor. Acest lucru a avut impact mai întâi asupra poporului Domnului, dar apoi și asupra destinului Neamurilor. Puterea lui Dumnezeu a operat în inimile oamenilor, în văzduhul spiritual și în contextul politic al lumii.

Apoc.11:1 începe cu măsurarea Templului. Ne aducem aminte de cum începe Zaharia 2:1, și anume cu măsurarea Ierusalimului. Astfel ideea de măsurare din Apoc.11:1 poate însemna ideea de reluare a zidirii Templului. În acest context apare din nou perechea de prooroci ce corespund celor doi măslini (Iosua și Zorobabel) care au reluat și care au finalizat zidirea Templului. Dar de data aceasta Templul Domnului este zidit de Odrasla Însăși, Cel care șade la dreapta Sa ca Mare Preot și Împărat. Dar zidirea e făcută în conlucrare cu Biserica. Finalizarea lucrării înseamnă ducerea Evangheliei la toate neamurile, împlinirea numărului deplin al neamurilor și căința națiunii Israel (ultima piatră vie din Templul Noului Ierusalim!). La fel cum Iosua și Zorobabel au finalizat lucrarea, la fel și cei doi prooroci vor finaliza lucrarea! Ei vor fi protejați de Domnul și spiritual, dar și fizic pentru a FINALIZA zidirea Templului lui Hristos. Faptul că au finalizat mandatul la sfârșitul mărturisirii lor este consemnat tot în Apoc.11:

1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.
3. Voi da celor doi martori ai mei să prooroască, îmbrăcați în saci, o mie două sute șaizeci de zile.
4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.
5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.
8. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.
9. **Și oameni din orice norod, din orice semintie, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.**

V.9 ne arată clar că mărturia lor va ajunge la TOATE neamurile! Deci toate neamurile vor auzi mărturia lor care desigur este despre Domnul lor Hristos! Deci Apoc.11 ne arată de fapt împlinirea mandatului Marii Trimteri, care va fi îndeplinit de cei doi prooroci în cele 42 de luni. Deci Apoc.11 ar preziona că istoria Bisericii va semăna cu istoria Israelului. Împlinirea Marii Trimteri se va face cu întârzieri. După o perioadă de diferite întârzieri, vor apărea doi prooroci

care vor opera procesul reluării și finalizării lucrărilor! Domnul va interveni în inima lor, în văzduh și în contextul politic al lumii și va face ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului. Cine sunt cei doi prooroci? Cel mai probabil, liderii rămășiței credincioase a Bisericii care se vor căi înaintea Domnului pentru eșecul Bisericii de a finaliza Lucrarea, și care ca și Iosua și Zorobabel vor umbla până la capăt în căile Domnului trezind și pe alții din poporul Domnului prin exemplul lor. Dar reluarea zidirii începe mereu cu CĂINȚĂ. Dar oare cum se poate îndepărta o ocară de 2000 de ani? Pentru una de 16 ani a fost nevoie de o singură zi... Căința îndepărtează într-o zingură zi blestemul de peste țară. Nu se vor căi toți, doar poate doar câțiva ca Iosua și Zorobabel. E încurajator că în Apoc.11 cei doi prooroci finalizează marea trimitere. Nu toată Biserica e vie, ci doar o rămășiță. Și e de ajuns! Reînceperea zidirii poate avea loc doar prin căință. Dar căința deși necesară și indispensabilă, nu e de ajuns. E nevoie de și de vindecare și de umblarea în căile Domnului până la capăt. Aceasta e partea noastră. Acesta e foarte puținul nostru. Căci de toate celelalte se va ocupa Domnul. El va birui în inima noastră, în văzduh și peste istoria popoarelor. Noi ne curățim inima în cămeruță și El deja începe să schimbe regimurile care blochează drumul Evangheliei spre marginea pământului. Lucrul acesta nu se va face prin tărie sau prin putere, ci prin Duhul Domnului. Muntele dinaintea lui Zorobabel e mare de tot! Dar va fi îndepărtat într-o clipă prin puterea Domnului. Odrasla, și nu noi, va finaliza prin nemărginita Sa putere zidirea Templului. Noi putem doar să ne căim și să ne încredem în Domnul, să căutăm Fața Lui și să ne curățim mereu inimile de păcat. Acesta e foarte puținul nostru pe care El îl va înmulți ca pâinile și peștii de altădată. Ce frumos e în Zaharia. Ce frumoasă e slujba lui Hagai și a lui Zaharia. E un final fericit. E finalul glorios al rezidirii Templului. Dar noi suntem în Ieremia care se încheie tocmai cu dărâmarea Templului, cu dezastrul spiritual pe care-l vor moșteni și în care se vor naște Iosua și Zorobabel. Nu e întâmplător că deja din Ieremia cap.1 privim spre cartea Zaharia, spre Rezidirea Templului. Le fel ca și Domnul, simțim tristețea cărții Ieremia și singura șansă pentru a o putea studia este să tot evadăm către finalul glorios ce a urmat dezastrului dărâmării Templului.

Dacă Ezra 1-6 ne arată intervenția lui Dumnezeu în istoria și politica popoarelor pentru a finaliza lucrările de la Templu, Zaharia 1-6 ne arată intervenția lui Dumnezeu în inima poporului Său și în văzduhul lumilor spirituale pentru a finaliza lucrările. Nemărginita Sa putere e reală și El vrea să o folosească în toate cele trei planuri pentru a finaliza zidirea Templului. Dar acest foarte mult se declanșează doar când liderii poporului sfânt își vor smeri inimile, își vor sfâșia hainele înaintea Lui, se vor căi, vor reîncepe lucrarea încrezându-se în Domnul și vor continua până la capăt să umble în căile Lui.

Revenim la Ieremia cap.1. Profețiile despre destinul lui Iuda sunt strâns legate de cele cu privire la destinul popoarelor. ***Iată de ce, proorocul neamurilor, a profetit în primul rând poporului lui Dumnezeu.*** În acest moment ne aducem aminte de apostolul Pavel. Există anumite asemănări între el și Ieremia:

| Nr. | Ieremia  | Pavel   |
|-----|--|---|
| 0.  | Evreu, din familie preoteacă, din țara lui Beniamin. (Ier.1:1)   | Evreu, din partida Fariseilor, din seminția lui Beniamin (Fil.3:5).   |
| 1   | Ales pentru lucrare înainte să se fi născut. (Ier.1:4)   | Pus de o parte de Dumnezeu pentru lucrare din pântecele mamei sale (Gal.1:15)   |
| 2   | Chemat să fie prooroc al neamurilor. (Ier.1:4)   | Chemat să-L vestească pe Hristos neamurilor (Gal.1:16, Ef.3:8)  |
| 3   | Luat prin surprindere de chemare, căci era tânăr.(Ier.cap.1)   | Luat prin surprindere de chemare, căci prigonea Biserica.(Fapte cap.9)  |
| 4   | Aproape constrâns prin revelație de Domnul să-și împlinească slujba. (Ier.1:6-7). Proclamarea Cuvântului este un element cheie în lucrarea lui Ieremia.                                    | Aproape constrâns de revelație să fie apostol al neamurilor. (Fapte 9:5-6, 1 Cor.9:16). Propovăduirea Cuvântului este elementul fundamental al lucrării.                          |
| 5   | Domnul îi arată mai dinainte greutățile slujbei și împotrivirea vrăjmașilor săi. (1:18-19)   | Domnul îi arată de la început cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Domnului în împlinirea slujbei (Fapte 9:16)   |
| 6   | <b><i>Ieremia, proorocul neamurilor, își dedică viața slujirii poporului Israel.</i></b>   | <b><i>Pavel, apostolul neamurilor, își dedică viața slujirii Bisericilor lui Hristos dintre neamruri.</i></b>   |
| 7   | Ieremia este păzit în mod miraculos de puterea lui Dumnezeu în mijlocul vrăjmașilor săi și rămâne în viață atât fizic cât și spiritual și trăiește mulți ani împlinindu-și slujba primită. | Pavel este păzit în mod miraculos de puterea divină. Sufletul și viața sa fizică sunt protejate în mijlocul prigoanelor, și astfel trăiește multe zile și își finalizează slujba. |
| 8   | Ieremia moare DUPĂ ce și-a împlinit slujba primită. (Ieremia e dus în Egipt după dărâmarea Templului).   | Pavel este luat acasă de Domnul de-abia DUPĂ ce și-a încheiat slujba. (2 Tim.4:6-18).   |
| 9   | Ieremia primește revelația despre Noul Legământ. (Ier.31)  | Pavel primește revelația Evangheliei Noului Legământ pe care apoi o vestește Bisericii și omenirii. (Gal.cap.1, Efeseni cap.3)  |
| 10  | Ieremia se bucură de o călăuzire specială pe tot timpul lucrării sale.   | Pavel beneficiază de o călăuzire specială din partea Duhului în tot timpul lucrării sale.   |

|    |  |  |
|----|--|--|
| 11 | Ieremia moare fără să vadă finalul glorios pe care l-a prevăzut în profețiile sale: Iuda se va întoarce din robie. | Pavel moare fără să vadă finalul glorios pe care l-a iubit, prevestit și așteptat: Evanghelia ajunge la toate neamurile, Israel se căiește, Domnul revine pe nori! |
|----|--|--|

Deci Pavel ca și Ieremia, își împlinesc slujba în primul rând în mijlocul poporului lui Dumnezeu. El a înțeles că destinul neamurilor depinde de credințioșia poporului lui Dumnezeu. El nu se avântă ca un disperat către neamuri ca să le ducă Evanghelia mai repede. El nu îndeamnă în epistolele sale ca Bisericele să trimită cât mai mulți misionari în zonele în care Evanghelia nu a ajuns. Pavel își dedică cea mai mare parte de timp în vederea slujirii Bisericilor născute de Duhul în urma propovădurii sale. În epistolele sale insistă cel mai mult și în primul rând pe creșterea în asemănare cu Hristos a credincioșilor din Trupul lui Hristos. El înțelege tainica strategie a Duhului Sfânt pentru ducerea Evangheliei la toate popoarele. Biruința Duhului în spații noi în care Evanghelia nu a ajuns izvorăște din credințioșia Bisericilor deja existente! De ce creează Duhul Sfânt această paralelă între Pavel și Ieremia? În mod surprinzător, cartea Ieremia ne va ajuta să înțelegem mai bine misiunea apostolului Pavel. Vom urmări această temă pe parcursul studiului.

Domnul atinge din nou în cap.1 problema FRICII. Ea este abordată atât în contextul trimiterii către neamuri (1:8) cât și în contextul trimiterii către Iuda (1:17-19). Domnul este onest cu Ieremia. Îl înștiințează mai dinainte că mesajul său nu va fi bine primit și că ÎNTREAGA națiune va lupta împotriva sa. Va fi un conflict total între el și ÎNTREAGA țară. Împărații, căpeteniile, preoții (el era fiu de preot!), poporul, se vor uni pentru a lupta împotriva lui, pentru a-l intimida, pentru a-l face să nu mai proorocească în Numele Domnului, și chiar pentru a-i lua viața. Îl vor denigra, vor rosti acuzații false împotriva lui, îl vor întemnița, îl vor răni, îl vor înfometa. Cine și-ar dori o astfel de confruntare? Iată că puterea politică, religioasă, economică, militară și cea propagandistă a țării aveau să fie împotriva lui. Cine și-ar dori o astfel de confruntare? Cine ar avea sorți de izbândă? Ieremia era un tânăr neîncercat și temător. Însă Domnul îi spune că va fi cu el și-i dă două mari resurse: teama de Domnul (1:17) și promisiunea izbăvirii (1:18-19). *Să nu tremuri înaintea lor, ca să nu te fac Eu să tremuri înaintea lor.* Frica de Cel mai mare învinge teama de cel mai mic. Ei ar fi trebuit să tremure înaintea lui Ieremia, căci Domnul era de partea lui și împotriva lor. Dar Domnul era nevăzut. Ieremia e chemat să trăiască PRIN CREDINȚĂ. Domnul îi arată că de El trebuie să se teamă, dar îi și promite că îl va izbăvi atât fizic cât și spiritual de vrăjmașii lui fizici și spirituali. Demonii din spatele poporului nu vor reuși să-l intimideze, iar poporul nu va reuși să-i ia viața. Este vorba de o protecție atât fizică cât și spirituală. Dar Domnul nu îi dă lui Ieremia o putere miraculoasă. De altfel nu intervine cu nici o minune vizibilă în timpul lucrării sale. Ne amintim de Ilie, de Elisei. Lucrarea acestora a abundat cu minuni făcute atât pentru protejarea lor, cât și pentru cercetarea lui Israel. Dar în timpul lui Ieremia nu se consemnează nici o minune. Domnul lucrează discret, prin

oameni, prin deciziile dregătorilor, a împăraților, prin evenimente politice. Ieremia e chemat să trăiască prin credință într-un mod deosebit. Și în viața lui Pavel au fost minuni vizibile, directe. Da, Pavel a fost salvat prin minuni și el însuși a făcut minuni. Ieremia a avut de partea lui doar profețiile sale care se împlineau cu precizie în istorie. De ce nu a intervenit Domnul cu minuni în lucrarea acestui ultim profet al lui Iuda? De ce în Israel a plouat cu minuni și în Iuda nu? În 1,2 Împărați am observat că minunile au venit când împietrirea națiunii a crescut. În lucrarea lui Isaia au fost minuni, și Isaia a profețit în special în timpul lui Ezechia, un împărat bun. Dar Ieremia a prins o perioadă în care Iuda era mai împietrit decât în perioada lui Ezechia și chiar decât Israelul cel apostat în care a plouat cu minuni în vremea lui Elisei și Ilie. Iată o altă întrebare pe care o vom urmări pe parcursul studiului.

În cartea Fapte ni se revelează modelul ducerii Evangheliei către marginile pământului. Evanghelia ajunge de la Ierusalim la Roma, și ajungând la Roma ajunge la marginile imperiului roman. Observăm că Duhul oferă nu doar protecție spirituală, ci și fizică Bisericii și vaselor Sale alese. Sunt martiri, dar nu mor toți creștinii. Sunt prigoane, dar limitate în timp și spațiu. Creștinii suferă, dar rămân sănătoși și în putere pentru a vesti Evanghelia. Pavel este misionarul neamurilor. El știe acest lucru de la început. Dar primul lucru pe care îl face este SĂ STEA pe loc. Stă aproximativ 12 ani în Tars. Acolo este pregătit, modelat. Acolo primește prin revelație, studiu și experiență, Evanghelia, dar tot acolo studiază și cultura greacă și romană. El trebuia să cunoască nu doar Evanghelia, ci și culturile neamurilor unde trebuia să o propovăduiască. El nu consideră RISIPĂ de timp acest stat pe loc. El trebuie să intre pregătit în lucrare. Strategia va fi a Duhului Sfânt, și nu a Sa. Ea nu se bazează pe principii omenești, ci duhovnicești. Pavel nu se duce de la început la Roma. Oare nu acela era locul strategic unde trebuia să se fi dus de prima dată, pentru ca Evanghelia să ajungă cât mai repede la marginile Imperiului? Dar Pavel se bazează deplin pe strategia misterioasă a Duhului. Se duce mai întâi în Antiohia. Și acolo stă până când Duhul îl trimite. Și apoi urmează pas cu pas călăuzirea Duhului. Duhul îi spune în ce zonă geografică să nu se ducă și în care să se ducă. Duhul știe în care zone căpeteniile întunericului sunt biruite de căpeteniile Luminii, și unde Pavel poate fi protejat fizic și spiritual și unde ogorul e pregătit. Astfel se explică succesul lui Pavel. El rămâne în viață și oriunde se duce plantază o Biserică. El merge mereu la sigur din acest punct de vedere. Asta da eficiență. Drumul către Roma i-a fost deschis de-abia la finalul vieții și al lucrării. Acolo a fost desigur apogeul misiunii sale. Dar a fost nevoie de mari bătălii pentru ca acele Căpetenii ale capitalei Imperiului să fie ținute în loc. Oare nu ele au stârnit furtuna care era să-l răpună pe apostol pe mare? Interesant este că creștinismul a ajuns la Roma înaintea marelui apostol al neamurilor. Șocant, misterios! Încurcate par căile Domnului. Misionarul neamurilor a fost chemat, a fost pregătit și a urmat întru totul strategia tainică a Duhului Sfânt. Iată modelul de succes al oricărei misiuni.

Domnul îl încredințează pe Ieremia că al Său Cuvânt se va împlini. Și îi descoperă două Cuvinte de ale Sale lui Ieremia:

- a) Pedepsa Domnului va veni peste Ierusalim dinspre miază-zi

b) Domnul îl va scăpa din mâna poporului Său

Primul Cuvânt se referă la destinul lui Israel și al neamurilor. Al doilea la destinul lui Ieremia. Sunt deci promisiuni care se vor împlini în istorie și promisiuni care se vor împlini în viața lui Ieremia. În mod cert se creează o legătură de încurajare reciprocă între cele două. Ieremia trebuia să creadă că toate promisiunile Domnului se vor împlini, atât cele cu privire la destinul său personal, cât și cele cu privire la destinul națiunilor. Promisiunile care se împlinesc pe scena istoriei bazinului mediteranean îl încurajează să creadă că și promisiunile cu privire la viața sa se vor împlini. Dar și promisiunile care se împlinesc în viața sa îl ajută să creadă că și toate promisiunile despre destinul națiunilor se vor împlini. Se creează un dinamism special al întăririi credinței lui Ieremia prin legătura dintre microcosmos și macrocosmos, dintre istoria vieții sale și istoria omenirii. Când îl cuprinde necredința față de promisiunile Domnului pentru viața sa, îl ajută evenimentele din istorie prin care se împlinesc profețiile Domnului despre națiuni. Când istoria pare să stea în loc și profețiile despre neamuri par a nu se mai împlini, atunci izbăvirile miraculoase de care avea parte din mâna vrăjmașilor săi îi confirmă că după cum Domnul a fost credincios să-l protejeze va fi credincios să își îplinească jducecățile Sale peste Iuda și peste neamuri. Ieremia va birui, își va putea împlini slujba doar dacă va crede AMBELE tipuri de promisiuni. Istoria vieții sale este conectată la istoria popoarelor. În universul credinței lui Ieremia trebuie incluse ambele perspective. El trebuie să fie atent la soarta sa dar fără a rămâne indiferent față de soarta pământului. El trebuie să fie preocupat de soarta pământului dar fără să neglijeze lupta spirituală din viața sa. Cum se găsește echilibrul între cele două perspective? De ce e nevoie de ambele perspective? Mai sunt valabile ambele perspective pentru credinciosul nou-testamentar? Care e relația dintre iubirea aproapelui și ducerea Evangheliei la toate popoarele? Care sunt dezechilibrele, extremele generate de acești doi poli? De ce iubind aproapele uit de marginile pământului? De ce preocupându-mă de marginile pământului îmi neglijez aproapele? De ce percepe cele două elemente ca făcând parte din două lupte diferite? De ce nu înțeleg echilibrat relația dintre cele două? De ce iubirea aproapelui mi se pare un lucru prea mic și de ce soarta pământului unul prea mare? Cum să rămân credincios în lucrurile mici, păstrând un orizont mare? De ce nu pot rămâne credincios în cele mici față de acest orizont? Și de ce acest orizont mă defocalizează adesea de la cele mici, atragându-mă spre lucruri mari care nu mi se potrivesc? Care e relația dintre microcosmos și macrocosmos în Împărăția lui Dumnezeu?

În Ieremia 1 facem cunoștință cu principalele teme ale cărții. O parte le-am enumerat deja. Desigur din aceste teme nu putea lipsi cea legată de păcatul poporului, cauza aducerii pedepsei. Păcatul lui Iuda este menționat în v.16:

- Îmi voi rosti judecățile împotriva lor, din pricina întregii lor răutăți, pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mâinilor lor.

Idolatria este principala acuzație adusă împotriva lui Iuda. Această temă străbate întreaga carte. În mod obsesiv, dar fără a obosi, Ieremia strigă până la capăt împotriva idolatriei. În comentariul pe Țefania am dezvoltat deja această temă (vezi comentariul pe Țefania cap.1). Dar vorbim despre o idolatrie vizibilă sau una ascunsă? După reforma lui Iosia au urmat 4 împărați răi: Ioahaz, Ioachim, Ioachin și Zedechia. Dar au readus aceștia idolatria în Iuda, cum a făcut-o Amon? Textele din 2 Împărați și 2 Cronici par să nu clarifice acest lucru. Poate Ieremia și Ezechiel ne vor ajuta să dăm un răspuns la această întrebare.

În Țefania 1 am precizat că procesul curățirii de idoli ascunși ai inimii nu se sfârșește niciodată. Mereu vom descoperi noi înclinații, noi atitudini idolatre ale inimii noastre pe care nu le conștientizasem până la un moment dat. Deci nu vom cădea nici în extrema perfecționismului, în iluzia trăirii unei vieți fără păcat și în teama față de greșelile inerente procesului de vindecare de idolatrie. Dar nici nu vom cădea în capcana complacerii. Vom începe curățirea de la idoli mai mari, mai vizibili, dar apoi o vom continua cu cei ascunși. Secretul este să ai inima smerită și deschisă înaintea Domnului și să primești mereu cercetarea Lui. Să te căiești de idoli pe care nu i conștientizezi încă și să conlucrezi cu Domnul pentru curățirea de idoli pe care El ți-i descoperă acum și aici, în etapa prezentă a creșterii tale spirituale. Ești pe drumul cel bun dacă mereu conlucrezi conștient cu El la curățirea de un nou idol, ascuns, subtil pe care nu-l conștientizeși multă vreme. Dar dacă lupta se duce doar cu acei idoli vechi, mari și vizibili și timpul trece... ceva nu este în regulă. Dacă lupta cu acei idoli vechi nu este urmată de curățirea și de vindecarea ce face posibilă lupta cu noi idoli mai ascunși, ceva nu este în regulă. De asemenea, dacă lupta cu idoli vechi, vizibili s-a încheiat, dar nu este urmată de lupta cu noi idoli mai subtili, iarăși nu ești pe drumul cel bun. Căci te mulțumești cu puțin, te mulțumești cu vechile biruințe și doar cu acea curățire a idolilor mari, vizibili și îți crezi impresia că deja ai ajuns, că deja ești destul de vindecat, că nu mai ești bolnavul păcătos care are nevoie disperată de noi vindecări! Atenție la extreme! Atenție la complacere! Atenție la negare! Atenție la autosuficiență! Atenție la a te opri din drum! Atenție la teama de greșelile care scot la iveală idoli! Atenție la glasul lui Rabșache! Nu greșeala care scoate la iveală idolul, urmată de căință și conlucrarea cu Domnul pentru vindecare îl face pe Domnul să spună: *M-ai părăsit, deci te voi pedepsi!*, ci negarea bolii care e scoasă la iveală de greșeală, complacerea în boală, oprirea din drumul curățirii interioare, respingerea cercetării Domnului cu privire la idoli pe care vrea să îi curățească în etapa prezentă a creșterii noastre spirituale; iată ce îl face pe Domnul să se întristeze și să spună: *De ce Mă părăsești? De ce te închini la idoli? De ce îmi strânești gelozia și vrei să aduc peste tine pedepse mari și amare?* Domnul nu se așteaptă ca poporul plin de idoli să îi conștientizeze pe toți într-o zi și să-i lepede pe toți. Cei vizibili pot fi lepădați toți într-o zi, dar oare cu cei ascunși ai inimii e la fel? Nicidecum! Domnul așteaptă ca poporul să se căiască, și de acolo de unde erau să intre în procesul progresiv al vindecării. Vom înțelege foarte bine acest lucru când vom studia Ieremia cap.34. Poporul doar a eliberat robii și Domnul deja l-a îndepărtat pe Nebucadnețar de Ierusalim.

Domnul îl anunță mai dinainte pe Ieremia că poporul va lupta împotriva lui până la capăt și pedeapsa va veni asupra Ierusalimului. Domnul nu-i promite că va vedea vreo trezire spirituală. Dimpotrivă, Domnul îl înștiințează că poporul se va împietri și va fi dus fără îndoială în robie; acest lucru e o resursă pentru Ieremia ca să nu aibă așteptări prea mari și să fie prea dezamăgit și surprins de popor. Dar în același timp pare și o pricină de descurajare, căci de ce să mai tragi la plug dacă oricum știi că pământul nu va rodi? Cum va soluționa această dilemă cartea Ieremia? De-abia așteptăm să cercetăm!